

เทศน์สอนเพาพงา อันนี้เราไปเทศน์ทุกคืนๆ จนได้หนังสือมาสองเล่ม หนาเสียด้วย ศาสนาอยู่ที่ไหน และ ธรรมะชุดเตรียมพร้อม นี่สองเล่ม

เทศน์ทุกคืนๆ โยมแม่ไปฟังทุกคืน ได้ผลทุกคืน ทีนี้เวลาทางนี้จะกลับไปนี่ก็บอกขอไว้เลย “นี่หากว่าไม่มีแขกมีคนอื่นมากก็ขอนิมนต์อาจารย์ วันว่างขอนิมนต์มาเทศน์อบรมแม่บ้าง” เพราะการฟังเทศน์นี้สะดวกมากต่อจิตใจที่ฟังแล้วรวมสงบลงๆ ทุกครั้ง ไม่มีพลาดเลย ไม่ได้เหมือนที่เราภาวนาอยู่โดยลำพังตนเอง แล้วติดดินมันไม่ค่อยลง แต่พอฟังเทศน์นี้ไม่ต้องบังคับ พอจิตจ่อลงไปสติตั้งลงนั้นเทศน์นี้จะกล่อมลงๆ ลงเองๆ สุดท้ายเรียกว่าไม่มีพลาดเลย กัณฑ์ไหนก็กัณฑ์นั้นรวมได้ทุกกัณฑ์

เพราะฉะนั้นเวลาไม่มีแขกมีคนอื่น **“อาจารย์ว่างเมื่อไรก็ขอนิมนต์อาจารย์เข้ามาเทศน์ให้แม่ฟังบ้าง พอเป็นเครื่องบำรุงจิตใจ แม่ได้ผลทุกวันๆ”** นี่ลงอย่างนี้ จากนั้นมาแล้วก็พูดเองนะ โดยที่โยมแม่

ก็ไม่รู้เรื่องรู้ราวว่ากรรมฐานเป็นอย่างไร ธรรมะปฏิบัติเป็นอย่างไร แต่โยมแม่เคยฟังทางด้านปริยัติมากต่อมากแล้ว พระท่านเทศน์ให้ฟัง ทีนี้มาฟังภาคปฏิบัติก็คือเราเองเป็นคนไปเทศน์ โยมแม่เข้าใจ

ได้เองนะ เวลาไม่มีแขกมีคนอื่นขอนิมนต์อาจารย์มาเทศน์สอนแม่ คือ ตอนแก่มานี้เรียกอาจารย์นะ แต่ก่อนเรียกมหา เพราะที่ฐิมันถือด้วยกัน ทางนั้นก็ถือสิทธิ์เป็นแม่ ทางนี้ก็ถือสิทธิ์เป็นลูก ลูกกับแม่ก็ไม่ลงกัน เรียก **“มหา”** เท่านั้น ครั้นต่อมาก็เรียก **“อาจารย์”** เดี่ยวนี้ขึ้นอาจารย์เต็มปากแล้ว

“อาจารย์ว่างเมื่อไรแล้วขอนิมนต์มาเทศน์สอนแม่บ้าง แม่ได้ผลทุกคืนนะ” จากนั้นก็บอก **“เทศน์อาจารย์พูดตรงๆ เลยนะ เทศน์อาจารย์**

ไม่ได้เหมือนใครเทศน์ แม่ฟังมาทางด้านปริยัติ ฟังเท่าไรแม่ก็ไม่ได้เห็นผลประจักษ์ในจิตใจเหมือน อาจารย์เทศน์นี้เลย” ไม่ได้ว่าเทศน์ภาคปฏิบัติ ปฏิบัติอะไรล่ะ ไม่ว่าจะ แต่ไม่เหมือนอาจารย์เทศน์ นี้เลย อาจารย์เทศน์นี้ลงได้ทุกคืบๆ แน่วแน่ๆ ทุกคืบเลย ต่างกันอย่างนี้ เทศน์อาจารย์จึงต่างใคร อยู่มาก ว่าอย่างนั้น พูดเองนะ

เทศน์ไปๆ จิตมันก็ลงของมันเอง เราก็ ยอมรับแล้ว โยมแม่จึงลงเกี่ยวกับเรื่องการเทศนา ว่าการ เทศน์บางที่มีธรรมะที่ควรจะสูงมันก็ไป ของมันเอง ฟุ้งๆ ไปเลย โยมแม่ติด ติดเทศน์ ของลูก ออกปากพูดเลยว่า “ยอมรับว่าเทศน์ อาจารย์ไม่เหมือนใคร เทศน์ก็เข้าไปในจิต เทศน์ อะไรดีเข้ามาในนั้นๆ จนกระทั่งจิตรวมได้ๆ ทุกครั้ง” เทศน์ผู้อื่นท่านเทศน์ ท่านไม่ได้เทศน์อย่างนี้ ท่าน เทศน์ไปนั่นๆ เล่าเรื่องนั่นเรื่องนี้ นิทานนั่น นิทานนี้ เราก็ฟังเพลินไปข้างนอกเสีย ไม่ได้เข้ามาข้างใน

แต่อาจารย์เทศน์นี้เทศน์ดี เข้ามาๆ ข้างใน จิตมันก็ลง โยมแม่พูดเอง

จึงบอกชัดๆ เลยที่นี้ **“เทศน์อาจารย์นี้แม่ยอมรับ ทุกอย่างเลย ลง จิตลงจริง ๆ”**

เวลานานเข้า ก็บอกว่า แม่นี้หูสูงแล้วนะ คือ ถ้าไม่ใช่ เทศน์อาจารย์ มันไม่ลงนะจิต ถ้าเทศน์อาจารย์มัน ลงได้ง่าย หูสูงแล้วนะ ทางนี้แม่กับลูกก็แยกกันไป **“ระวังนะ หูสูงเดี๋ยวเป็นหูหนวกนะ”** เราว่า ทาง นั้นก็แว๊ดขึ้นมาเลย **“มันจะเป็นหูหนวกอย่างไร หูคน”** **“มันก็เป็นตรงที่สูงๆ นั้นแหละ”** ยอมรับ นี่ลง โยมแม่ลงจริงๆ บางที่เราพูดถึงธรรมะขั้นสูงๆ เอาจนเต็มเหนี่ยวตามทางของสายธรรมที่เทศน์ไป บางที่มันก็มาเกี่ยวข้องกับตัวเอง ถึงกาลเวลาที่จะ ดับจะเป็นจะไป หรือจะเป็นจะตายอะไร มันก็ว่า ของมันไปตามเรื่อง ด้วยหลักความเป็นจริงของธรรม

โยมแม่ร้องไห้เลยเชียว “โธ้ย ! แม่ไม่อยากจะยืนเลยอย่างนั้น” “ไม่อยากจะยืน มันจะต้องได้ยืน ผู้ฟังอยู่เวลานี้ไม่อยากจะยืนก็ผู้จะเป็นจะตายด้วยกันทุกคน อย่าไปห่วงไหวภายนอกซิ เรื่องความเป็นความตายเป็นหินลับปัญญา ให้พิจารณาให้มันคล่องแคล่วในเรื่องความตายแล้วจะไม่กลัวตาย” เราก็บอก อย่างที่พูดนี้เราไม่ได้พูดด้วยความกลัวความกลัวตายอะไรเลย เราพูดตามหลักความจริง ก็ต้องพูดอย่างนี้ แม่จะมาเสียใจทำไม เราก็พูดอย่างนั้น “โธ้ย! แม่ไม่อยากจะยืนเลย” คือมันเหมือนเป็นรูปเป็นภาพ เราเข้าที่บ๊ีบแล้วเหมือนว่าติดผิ๊งไปเลย หายเงียบไปเลย ที่นี้มันหมดหวัง เสียอกเสียใจ ไม่อยากให้ตาย ความหมาย เวลาพูดมีนี่นะมันเกี่ยวข้องกับเรื่องความเป็นความตาย ถึงกาลมันจะไป มันเป็นอย่างไรๆ ในจิตนี้บอกตรงๆ บอกเลย ฟุ้งไปเลย

นี่ล่ะโยมแม่ ร้องไห้ แม่ไม่อยากจะยืน ไม่อยากจะยืนก็ให้ได้ยืน เสียนะ โยมแม่เองก็เป็นอย่างนี้ล่ะ เรื่องความเป็นความตาย สำคัญที่จิต มัน

คล่องตัวหรือไม่คล่องตัว อบรมดีหรือไม่ดีเท่านั้น ถ้าอบรมดีแล้วก็เป็นอย่างที่ว่านี้ ไม่มีอารมณ์อะไร ความเป็นกับความตายไม่มีน้ำหนักรั้งหย่อนกว่ากัน มีเท่ากัน เพราะเป็นความจริงด้วยกัน เป็นสมมุติด้วยกัน ปล่อยสมมุติด้วยกัน มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ จิต เวลามันได้พอทุกอย่างแล้ว มันปล่อยหมดจริงๆ ไม่ได้มีอะไรเหลือ ขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีเลย

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม

๑. คำถาม วัดป่ามีเจตนาเผยแพร่ธรรมของครูบาอาจารย์ เมตตาติดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรม เพื่อให้ประชาชนได้รับฟังธรรมะที่ถูกต้องของครูบาอาจารย์ จึงได้จัดตั้งกองผ้าป่า และบอกบุญไปยังญาติโยมพุทธศาสนิกชน ให้ได้มีส่วนร่วมในการครั้งนี้ การกระทำเช่นนี้จะทำให้ผิดจากข้อวัตรปฏิบัติ และปฏิปทาของพ่อแม่ครูจารย์อย่างไรหรือไม่ สุดแท้แต่จะโปรด (จากพรพิมล)

หลวงตา การประกาศธรรมสอนโลกเป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่งแต่องค์ศาสดามา ไม่มีอะไรจะเป็นอุปมงคลแม้ชนิดเดียว การประกาศธรรมสอนโลกโลกได้ยิน รู้สึคดี ชั่ว บาป บุญ นรก สวรรค์ ตลอดจนมรรคผลนิพพาน จากพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จึงเป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่ง

ที่เขาเกี่ยวข้อก็ว่า จึงได้ตั้งกองผ้าป่าและบอกบุญไปยังญาติโยมพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ให้ได้มีส่วนร่วมในการครั้งนี้ด้วย นี่ละข้อที่ว่า จะขัด ขัดตรงนี่ละ อันนี้เป็นเรื่องของประชาชน

ต่างๆ ไป เราไม่ได้ว่าอะไร เราสอนไปแล้วก็แล้วไปเลยๆ เขาจะแยกจะแยกไปด้วยสติปัญญาของตน ที่เป็นการกุศลก็แล้วแต่จะพิจารณา เพราะการประกาศให้ทราบทั่วถึงกันในเรื่องของอรรถของธรรมนี้มีน้อยมาก การประกาศเช่นนี้จึงไม่เห็นว่าจะขัดข้องแต่อย่างใด เพราะไม่มีการบังคับ เป็นแต่ประกาศให้ทราบข่าวศีลข่าวธรรม เราเห็นว่าไม่ขัดข้องแหละ

๒. คำถาม ลูกศิษย์ได้รับฟังธรรมะทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน มีบางท่านอยากจะฟังตลอดไปทั้งวันทั้งคืน เลยฟังธรรมะในอิริยาบถนอน ไม่ทราบว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่ เพราะมีครูบาอาจารย์บางท่านบอกว่า การนอนฟังธรรมเป็นการไม่สมควร ไม่เคารพธรรม ดายแล้วจะไปเกิดเป็นงู เลยทำให้ลูกศิษย์ไม่สบายใจ กราบเรียนขอเมตตาถามหลวงตาครับ

หลวงตา ที่นอนฟังธรรมะนี้ก็ถูก มันถูกคนละชั้นของธรรม ชั้นของธรรมที่ว่านอนฟังก็ได้มันเป็นธรรมตลอดเวลา อิริยาบถไหนเป็นธรรมทั้งนั้นๆ อยู่ทำไหนเป็นธรรมหมด นั้นนอนฟังก็ได้ ยืนฟังก็ได้ ถ่ายมูตรถ่ายอุจจาระก็ได้ ได้หมด เข้าใจไหม?

มีอีกชั้นหนึ่งที่ว่าฟังเทศน์ ครูบาอาจารย์ท่านตั้งหน้าตั้งตาเทศน์ให้ฟัง เราไปนอนเอกเขนกอยู่หน้านี้ ถ้าเป็นหลวงตาบัวเอานี้ฟาดเลย ไม่ทราบ

ว่าจะควรหรือไม่ควร เข้าใจกันแล้วหรือ (เรื่องเกิดเป็นงูว่าไงครับ เขาบอกอาจารย์บางท่านบอกการนอนฟังธรรมะไม่สมควร) อ้าว! ก็พูดแล้วตะกິ้นมันเป็นชั้นๆ ยังพูดแล้วไม่ใช่หรือ ถึงขั้นที่ว่า เป็นธรรมตลอดนั้น ไม่ว่าจะยืน ว่าเดิน ว่านั่ง ว่านอน เป็นงู เป็นช้าง เป็นม้าอะไรก็เถอะ เป็นธรรมทั้งนั้น กิริยาเป็นอะไรก็ตาม สำคัญอยู่ที่จิต เป็นธรรมล้วนๆ ถึงขั้นนี้แล้วเป็นธรรม เป็นธรรมล้วนๆ แล้วนี้ อยู่ทำไหนเป็นธรรมทั้งนั้น

ที่ว่าอย่าไปนอนฟังเดี่ยวเป็นงูนะ ก็จริงๆ ทั้งหลายเขามาฟังเทศน์นั่งด้วยความเคารพ ผู้เทศน์ก็เทศน์ด้วยความเคารพธรรม ผู้ฟังก็ฟังด้วยความเคารพธรรม แล้วอยู่ๆ มีคนมานอนเอกเขนกอยู่ี่เวลาเทศน์ เป็นยังไงจะเป็นบาปหรือไม่เป็นบาป ถ้าเป็นหลวงตาบัวกำลังเทศน์นี้เอานี้ปาเลย เข้าใจไหม?

ไม่ทราบบาปหรือไม่บาป ไม่ต้องถามกัน อย่างนี้ก็
เข้าใจกันแล้วใช่ไหม มันควรหรือไม่ควร พิจารณา
มันก็รู้อเอง ถ้าถึงขั้นธรรมที่ควรตลอดเวลาแล้วควร
นั้นเป็นอย่างนั้น เป็นบางกาล มี แล้วมีอะไรอีก

กลางคืนนอนฟังก็ได้ทั้งนั้น ฟังธรรมจะเป็น
อะไรไปไม่เสียความเคารพอะไร (เรื่องฟังธรรม
ก็พอเข้าใจแล้ว ทีนี้เขาบอกว่าเวลาสวดมนต์ นอน
สวดได้ไหมครับ) ถ้างลจิตใจได้พบกับธรรมแล้ว
เป็นธรรมทั้งนั้น เข้าใจหรือเปล่า ให้เข้าใจตรงนี้ซิ
มันเป็นขั้นๆ เป็นขั้นของธรรม เวลาปฏิบัติเข้าไป
มันซึมเข้าหากัน มันหากรู้จักความเหมาะสมเอง
อยู่ในนั้นเสร็จ เราก็เคยพูดไม่ใช่หรือที่ว่า เรียน
หนังสือไปๆ เรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน
พระพุทธรเจ้าท่านบอกว่ามี แต่เราว่ามีหรือไม่มี
เห็นไหมละ นั่นละคนเก่า หัวใจดวงเก่า เวลาเรียน
หนังสือไปเอาถึงนิพพานเลยเทียว

๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เทิดทูนเสียงธรรมเพื่อประชาชน

กระผมพระมหาดวงอาจ จังหวัดสมุทรปราการ
ได้ฟังวิทยุเสียงธรรมของหลวงตาตั้งแต่เริ่มแรก
จนปัจจุบัน ธรรมะแท้ๆ แบบหลวงตานั้นหาฟังที่อื่น
ได้ยากมากครับในยุคปัจจุบันนี้ นับได้ว่าเป็น
ประโยชน์ต่อจิตใจของชาวพุทธมาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งนักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ถ้าได้ฟังแล้ว
ปฏิบัติตามทำให้จิตใจสงบลงอย่างรวดเร็ว ธรรมะ

เทิดทูนเสียงธรรมเพื่อประชาชน

แบบสดๆ ร้อนๆ ออกมาจากใจที่บริสุทธิ์ของหลวงตามัน ฟังเมื่อใดถึงใจและกิเลสสะดุ้งเฮือกๆ ทุกที และเกิดคติธรรมทุกครั้ง ถ้าเป็นพระก็ไม่อยากสึกครับ เพราะมองเห็นโทษภัยของวิภูสงสารตามกระแสแห่งรัศมีธรรมเทศนาขององค์หลวงตาครับ

ธรรมะแบบองค์หลวงตาถูกจริตผมมากครับ ทำให้ใจเจริญขึ้นมากและมองเห็นเป้าหมายของธรรมะปฏิบัติมากขึ้น กระผมยังได้แนะนำคนอื่นฟังด้วย ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า สุดยอดแห่งรัศมีธรรมจริงๆ ครับ ในขณะที่ฟังธรรมขององค์หลวงตา กิเลสหลบหน้ากันเป็นแถว ถ้าวิทูลเสียงธรรมเพื่อประชาชนยังก้องกังวานอยู่ในโลกตราบไต่ พระพุทธศาสนาก็จะมั่นคงสถาพรตราบนั่น ขอเทิดทูนเสียงธรรมเพื่อประชาชนให้อยู่เคียงข้างชาวไทยและชาวโลกตลอดไป

๑๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

